

opětovné žádosti st-le, býv. oficiála župní sirotčí sedrie v Berehovu, o přijetí do státní služby. — — —

Nař. nyní rozhodnutím zamítl žal. úřad st-lovu žádost o přiznání pens. požitků z důvodu, že týž byl dvakráte vyzván, aby složil služ. slib čsl. republice, odepřel však tak učiniti, čímž dal sám zřejmě na jevo, že na další službu v republice nereflektuje. Jeho žádosti o pensí se nevyhovuje podle 2. odst. § 7 vl. nař. č. 476/20, ježto bylo zjištěno, že po dobu, kdy byl za čsl. republiky v úřadě, byl velmi nesvědomitý a odpíral různá vysvětlení od něho požadovaná, čímž dopustil se jednání namířených proti čsl. státu.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou shledal nss bezdůvodnou.

Nss dovodil již v nál. Boh. 3761/24 adm., že býv. župní úředníci, k nimž náležel i st-l jako oficiál župní stolice v Berehově, kteří ustanoveni byli před 28. říjnem 1918, nemají podle § 8 zák. č. 210/20 nároku na pensijní požitky, nesložili-li slibu poslušnosti čsl. republice a nebyli-li ponecháni po složení slibu toho ve svých dosavadních úřadech.

Podmínky té však u st-le není, když byl právě pro nesložení onoho slibu svého úřadu pravoplatně zbaven a z téhož důvodu i jeho dosavadní požitky mu již tehdy byly zastaveny.

Na tom nemění nic okolnost, které se st-l nyní dovolává, že prý totiž složil již dne 22. července 1919 slib, požadovaný na něm plukovníkem okupačního vojska H., když — i kdyby udání to odpovídalo skutečnosti — slib nařízený velitelem okupačního vojska u příležitosti obsazení dotčeného území není služebním slibem, předepsaným cit. § 2 zák. č. 64/18. Že pak tohoto slibu st-l nesložil, nepopírá a přiznal v řízení správním výslovně. — — —

Č. 6993.

Státní občanství. — Administrativní řízení (Slovensko): I. Právo uherského krále udělit státní občanství podle § 17 zák. čl. L:1879 vykonává v čsl. republice vláda, nikoliv min. vnitra, ani min. pro Slov. — II. O podmínkách naturalisace podle § 8 cit. zák. čl.

(Nález ze dne 22. prosince 1927 č. 25.129).

V ě c: Dr. Alexandr B. v Užhorodě (adv. Dr. Ed. Kalabis z Prahy) proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: V žádosti za udělení státního občanství čsl. ze 4. února 1922 uvedl st-l, že se narodil dne 1. března 1894 v obci V. (ve východní Haliči), že jest do této obce dosud příslušným, že byl dne 2. května 1921 jmenován prozatímním župním podnotářem a přidělen k župnímu úřadu v Michalovcích a konečně, že obec Michalovce slíbila udělit mu dom. právo pro případ nabytí čsl. státního občanství. — Žádost předložena byla min. vnitra, které výnosem z 18. února 1922 zmocnilo min. pro Slov., aby žadateli jménem min. vnitra udělil čsl. státní občanství, což ministr Slov. výnosem z 1. března 1922 učinil.

V roce 1925 nařídilo min. vnitra, aby mu předloženy byly veškeré spisy, týkající se této věci, načež nař. rozhodnutím vyslovilo toto: »De-kretem ministra pro Slov. z 1. března 1922 uděleno bylo st-li státní ob-

čanství čsl. Dodatečně vyšlo však na jevo, že jmenovaný přišel po prvé na území čsl. republiky teprve v roce 1919 a že usídlil se zde trvale teprve v roce 1920, takže nebyly roku 1922 splněny podmínky, za kterých lze podle § 6 a 8 z. čl. L:1879 vydati inkolátní listinu potud, že žadatel před vydáním inkolátní listiny na území čsl. republiky 5 let nepřetržitě nebydlil a po 5 let nebyl zapsán do daňové listiny. Vzhledem k tomu prohlašuje min. vnitra udělení stát. občanství čsl. za neplatné a od počátku neúčinné. Jmenovaný je pak nadále státním občanem polským.»

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto: — — —

Jest pravda, že podle § 3 úst. zák. č. 236/20 zachována byla i nadále v platnosti dosavadní ustanovení o nabývání a pozbývání občanství, pokud dotčeným zákonem nebyla změněna. Byl tudíž, pokud jde o býv. území uherské, náležející nyní k čsl. republice, zachován v platnosti i uh. zák. čl. L:1879. Podle § 8 tohoto zák. čl. může nabýti zdejšího stát. občanství toliko ten cizinec, který mimo jiné v tuzemsku již po pět let bez přerušení bydlil a po pět let byl zapsán v daňových rejstřících. — Že tento kategorický předpis jest kogentní povahy, patrně i z posledního odstavce cit. § 8, dle něhož při naturalisaci adoptovaného lze to-muto prominouti podmínky ty, když aspoň adoptant podmínce posléze zmíněné vyhovuje a jest to patrně i z ustanovení § 17 cit. zák. článku, dle něhož při naturalisaci, vyslovené zeměpánem, jest splnění podmínek těch zákonem výslovně prominuto.

Významu dotčeného ustanovení § 8 jest si patrně vědom i st-l, zakládaje svou stížnost na tom, že nejde o udělení státního občanství po rozumu téhož zákonného ustanovení, nýbrž o naturalisaci per rescriptum principis podle § 17, kde tedy podmínek těch, jak právě uvedeno, třeba nebylo. — Leč nss nemohl uznati oprávněnost tohoto st-lova stanoviska, neboť nejen že ze správních spisů nevychází naprosto nic, z čeho by bylo lze důvodně souditi, že na st-lově straně byly nějaké mimořádné a vynikající zásluhy o stát, jichž odměnou měla právě býti ona naturalisace per rescriptum principis, nýbrž naturalisace ta nebyla ani vyslovena orgánem podle § 17 k tomu povolaným.

Nss přisvědčuje zplna názoru hájenému st-lem, že ono královské právo v cit. § 17 zák. čl. L:1879 uvedené, přešlo za nynějších státoprávních poměrů na vládu čsl. republiky.

V daném případě však udělení státního občanství st-li jakožto cizinci vysloveno bylo nikoli vládou, nýbrž min pro Slov., resp. min. vnitra a musil tudíž st-l již dle toho poznati, že o naturalisaci po rozumu § 17 cit. zák. čl. vůbec nejde.

Pro předpoklad, že by zmíněná min-a byla při svém výroku měla vůbec na mysli § 17, není ve správních spisech sebe menší opory a naopak z nař. rozhodnutí je jasné patrně, že podkladem pro původní udělení státního občanství bylo výhradně ustanovení § 8 cit. zák. čl. — Když tedy st-l hájí zákonitost onoho výroku, jímž státní občanství mu bylo uděleno, s hlediska § 17, postrádají vývody ty jakéhokoli skutkového i právního podkladu.

Pokud jde o vlastní, pravé jádro daného sporu, totiž s hlediska § 8 zák. čl. L:1879, nemá stížnost, vycházejíc právě z chybného názoru, že o akt tohoto druhu nešlo, námitek ani po stránce skutkové ani právní.

— — — —